

ÔI, ĐÓA HOA THỰC DƯỢC NỮ MỘT MÌNH ĐƠN CÔI

(Tâm Bút)

□

CHƯƠNG 6.

Nhật Ký Tôi.

***/ Sài Gòn, thứ Ba ngày 13/4/1976**

Vậy là xong! Một mối tình nữa lại tan vỡ. Nguyễn vẫn hay hỏi rằng "*Trong đời Mẫn có bao nhiêu mối tình*"? Và tôi vẫn hay đùa cợt đáp: "*Tình lớn tình con thì nhiều lắm. Nguyễn là người thứ 15! Nhưng cái tình chiếm chỗ trọng vọng nhất trong tim Mẫn thì chỉ có hai*", và giải thích rằng phải đánh bốn cái *croix* trên hai mối tình ấy.

**** Phùng Kim Ngọc: Sinh ngày 3/3... tại Hà Nội. Đi vào đời nhau thứ Năm ngày 25/7/1974 và ra khỏi đời nhau thứ Tư ngày 19/3/1975.

**** Nguyễn: Sinh ngày 19/3... tại Dalat. Đi vào đời nhau Chủ nhật ngày 2/11/1975. Ra khỏi đời nhau thứ Hai ngày 12/4/1976.

Ngán ngùi quá hai mối tình lớn trong đời!

Đêm qua tỉnh giấc nửa khuya, chợt nhớ rằng đã mất Nguyễn, lòng bỗng nghe vô vàn nhói buốt. Cố gắng lắm mới rũ thoát được phần nào đau đớn. Tôi nhớ từng chút một về chàng, hai bàn tay dài, đôi mắt lớn, cái giọng đọc thơ sang sảng, nét viết chữ Nho sắc sảo... Đêm khuya trong bóng tối, tôi đã không ngờ rằng mình đau đớn đến vậy. Cái hốc trống tâm hồn được dịp đào sâu, sâu ra hơn. Ôi! Tôi đã mất chàng rồi!

Nhiều lần Nguyễn vẫn nói rằng định mệnh chàng giống định mệnh anh Ngọc trong cuộc đời tôi, thì đây cũng là lần nữa tỏ rõ điều giống ấy:

1/ Ngày 26/11/1974 cùng anh Ngọc bỏ Nha Trang giang hồ lên Dalat, bắt đầu một cuộc sống mới đầy say mê hứng khởi.

1/ Ngày 2/11/1975 lần đầu gặp Nguyễn tại quán sách lẻ đường Lê Lợi. Chàng rung động vì “màu son chết đuối” trên môi tôi, còn tôi thì rung động vì đôi bàn tay dài thanh nhã của chàng.

2/ Hai mươi hai ngày tiếp đó trong môi tình với anh Ngọc ở Dalat là một chuỗi đầy hạnh phúc vẹn toàn không một bóng mây bất trắc.

2/ Hai mươi bốn ngày tiếp đó trong cuộc tình với Nguyễn ở Sài Gòn, hạnh phúc thật đầy với niềm tin tưởng của Nguyễn theo nỗi mơ ước Trân Sa và cái ý muốn tái tạo một định mệnh yên ổn cho tôi đến trọn đời.

3/ Từ sau ngày thứ 22 (mùa Noel 1974), tình yêu với anh Ngọc bắt đầu nhuốm đầy nước mắt, nỗi tin tưởng tương lai đang dần sụp đổ.

3/ Từ ngày 19/12/1975 cho đến tháng 4/1976, tình yêu của Nguyễn pha lẫn đau đớn, nước mắt và rượu khi cả hai đều đang ý thức rõ sự “đời đời mất nhau”.

4/ Ngày 5/4/1975 chính thức đi ra khỏi đời anh Ngọc.

4/ Ngày 12/4/1976 chính thức đi ra khỏi đời Nguyễn.

Chưa đầy một năm mà hai lần đau đớn vì hai mối tình lớn trong đời. Tôi nghĩ đến một chuyến đi xa khỏi Sài Gòn, tìm quên lãng. Đó là điều vẫn làm sau một cuộc tình tan vỡ (khởi từ sự tử trận của anh Thuận Văn Chàng trên chiến trường Quảng Trị cuối tháng Năm năm 1967 và cái chết anh Nguyễn Ngọc Thùy đầu tháng Tám 1968 trên chiến trường Quảng Ngãi). Đồng thời cũng muốn giam mình trên căn gác, chép cho xong các cuốn truyện Trân Sa (của Nguyễn và Mãn) vào chung trong một cuốn *carnet*, như một sứ mạng được giao, trước khi chìm sâu mọi kỷ niệm dưới bờ ký ức.

Sự chia tay nào cũng buồn, nhưng trong lần chia tay này sao lại chứa đầy tuyệt vọng? Ngày đi ra khỏi đời anh Ngọc, nghe đau đớn thật nhiều, nhưng lúc ấy thông minh nhận định rằng anh đã không còn muốn níu kéo gì tôi... Còn lần này? Không định rõ được lòng mình. Linh cảm rằng Nguyễn vẫn còn yêu tôi nhiều lắm, và đâu đó trong cái không gian gần gũi hay xa cách, Nguyễn đã khóc, như những đêm qua tôi nức nở với riêng mình.

Buổi sáng, chị Huệ đến rủ qua nhà anh Hòa sĩ Thái Tuấn. Tại đây, trong bàn rượu 6 người, tôi im lặng uống từ lúc 10 sáng đến chiều thì say vật ra. Trong cơn say, tiếng đàn càng thêm buồn rữ theo bản nhạc *Bây Giờ Tháng Mấy* của Từ Công Phụng. Lòng thốt nghe nhớ Nguyễn đau đớn. Ngày nào bên nhau, chúng tôi vẫn đồng ý với nhau rằng bản nhạc mang tính biệt ly ngay trong khi xum vầy, chất chứa cái sầu tan vỡ ngay đang lúc hạnh phúc. Bây giờ là tháng Tư có cơn mưa đông ào ạt, mở đầu cho một mùa mưa dầm dề trơn ướt, tôi đã xa chàng, mãi mãi...

Trong một thoáng nhìn chị Huệ và những người bạn, đột nhiên nghe nhói cả tâm can mà tưởng rằng tôi có thể bảo chị đưa về nhà chị, có Nguyễn và anh Ninh đang ngồi đợi... Nhưng nghĩ rằng Nguyễn đã về Dalat sáng nay, tôi lại oằn mình trong đau khổ. Rồi say thật lúc 7 giờ tối để Kỳ (con trai anh Thái Tuấn) và chị Huệ săn sóc một bên. Trong cơn mơ màng, tôi nhớ một lần Nguyễn ái ngại cho sự việc tôi say một mình không có chàng ở cạnh... Sao thật tê tái!

***/ Sài Gòn, thứ Tư 14/4/1976**

Nửa đêm tỉnh giấc, thật rã rời phiền muộn. Ánh trăng khuya vàng vạc hắt vào phòng một giải trắng bệnh hoạn. Nghe nhớ từng chút một dịu dàng Nguyễn vẫn đối, nhớ từng con chữ Nguyễn viết vào sách Trăn Sa ước mơ cho tôi hạnh phúc trọn đời. Vây mà ngày nay, sự biệt ly chỉ càng nhận chìm tôi sâu hơn trong cái hố hụt hẫng.

Lúc 5 giờ chiều, như một phép lạ, thấy Nguyễn chạy xe ngang, mặc chiếc áo sọc vuông xanh, nhìn vào con hẻm có căn nhà quét vôi màu gạch. Sao thật xúc động kỳ lạ.

*/ Lúc 8 giờ tối, Lâm Đồng mời đi chơi cùng hai người bạn trai của nàng. Tôi cảm nhận sâu sắc sự đau đớn của mỗi tình lớn vừa vỡ để không thể có được người đàn ông nào lấp đầy giùm trái tim trống vắng.

Khi chui vào chiếc xe N 360 của đám này, tôi nhớ đau đớn cái xe Suzuki của Nguyễn mỗi lần phóng mau, nhớ cái xe đạp mong manh mỗi chiều đưa tôi lên nhà chị Huệ uống rượu, nhớ một câu chàng viết vào quyển truyện Trăn Sa dịp về Dalat ăn Tết: *"Trong một khoảnh khắc, Bó thấy như có tất cả. Có Măn ngồi đằng sau Bó, phóng như bay trên đường phố Sài Gòn. Măn ôm Bó thật chặt, thật ghì xiết để Bó thấy dù đi bộ hay đi xe, Măn cũng đều yêu Bó nồng nàn như nhau, Trăn Sa ơi..."*

***/ Sài Gòn, thứ Năm 15/4/1976**

Không thể nào quên được, quay cuồng oằn oại chính mình trên căn gác mà chẳng biết phải làm sao để thoát?

Lúc 6 giờ chiều thấy Nguyễn chạy xe ngang con đường Yên Đỗ, mặt nhìn vào nhà, mặc *chemise* trắng. Rồi lúc 8 giờ 30 tối cũng lại thấy chàng chạy xe ngang, mặc *chemise* xanh. Chàng đi qua đi lại đúng bốn lần.

9 giờ tối, tuyệt vọng quá, lại thần thờ vì bóng dáng Nguyễn đã mất hút, tôi bỏ đi uống *café* cùng cặp Cung & Minh Liên.

Anh đi qua đời em

Không nhớ gì sao anh?

***/ Sài Gòn, thứ Sáu 16/4/1976**

Đêm qua không ngủ giấc nào.

Buổi sáng trong câu chuyện thật nghiêm trang giữa hai mẹ con, tôi muốn bung tai bịt mắt trốn chạy nỗi đau khổ vô cùng khi nghe mẹ tôi kể lại những lời của người chị Nguyễn:

“Nguyễn là một sinh viên trẻ, tương lai còn hứa hẹn, có đời nào ba má cháu để Nguyễn ưng một người đàn bà nghệ sĩ như Thu Vân? Dẫu yêu thương thì ba má cháu cũng cấm cản. Cấm không được thì đăng báo từ chối không bao giờ để Nguyễn lấy Thu Vân làm vợ.”

Tôi cắn răng chịu đựng cuộc trò chuyện, cố gắng điểm lên khuôn mặt những cái cười bình thản, không để cho mẹ thấy nỗi đau khổ vô cùng đang vò nát trái tim mình khi ấy. (Thật vậy! Làm sao mà chúng ta đời đời có được nhau hả Nguyễn?)

Nhớ lại lời Lâm Đồng trong một lần trò chuyện: *“Nguyễn mà lấy được chị làm vợ, Nguyễn may mắn lắm.”*

Cũng nhớ lại lời Nguyễn từng ghi vào nhật ký Trân Sa: *“Người đàn ông nào được làm chồng Mẫn, Bó nghĩ là may mắn thật nhiều.”*

Tôi cũng nghĩ đến cái đời giông gió sắp đến mà níu kéo phần nào kiêu hãnh.

Phải, tôi còn tiếng đàn, còn tự do và những cuộc vui vội vã. Thêm những chuyến khởi hành liên tục giúp tôi giấu kín trái tim trong suốt một chuỗi đời cô đơn phiêu bạt. Tất cả những nỗi này, Nguyễn từng ngưỡng mộ và từng ước mơ được cùng chia sẻ.

Nhưng bây giờ thì hết! Không bao giờ nữa trong đời, Nguyễn còn được sở hữu *“những gì gọi là Thu Vân”* (như trong những ngày cũ yêu nhau, chàng đã có.) Không lần nào nữa Nguyễn còn cơ hội đem trái tim trong sáng ngăn ngừa giùm cho cái tài hoa tránh xa điều mệnh bạc trong một mẫu Thúy Kiều chàng đã yêu từ thuở hoa niên.

***/ Buổi chiều.**

Đọc Kinh Kính Mừng luôn miệng, van xin Đức Mẹ cho nhìn thấy chàng một phút. Thật quay cuồng khổ sở! Thì cái lúc 5h30 chiều, Nguyễn đi ngang thật trong khi tôi đang đứng trò chuyện cùng Mạnh ngoài hiên. Một cách vô thức, tôi vẫy Nguyễn dừng lại và nói với chàng:

"Cậu Mạnh mời Nguyễn đi uống rượu, Nguyễn có đi không?"

Chàng gật đầu.

Trong quán rượu, tôi ngồi cạnh nắm bàn tay Nguyễn bóp nhẹ. Đôi mắt chàng rũ buồn đến khiến thật se lòng. Nguyễn hay nhìn tôi thật nhanh, im lặng, không nói lời nào. Buổi chiều tẻ nhạt trôi mau, tôi chối từ không uống vì nghe thật mệt.

Lúc đưa về, Nguyễn vẫn lặng im. Tôi ái ngại vì cái vẻ tiêu tụy trên chàng, e dè hỏi:

"Ngày mai Nguyễn có cho Mẫn gặp không?"

Thật lâu Nguyễn mới đáp:

"Nguyễn đâu dám cho Mẫn. Mẫn nói vậy, Nguyễn xấu hổ quá."

Lúc ngừng xe, tôi lại hỏi:

"Ngày mai Nguyễn có muốn gặp Mẫn không?"

Nguyễn mỉm cười nhưng nét mặt rõ ràng đau đớn:

"Nguyễn muốn lắm chứ!"

Cái cười răng khểnh sao thật gần gũi nên tôi nắm bàn tay chàng bóp nhẹ:

"Mai, Mẫn đợi Nguyễn."

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 17/4/1976**

Đi uống *café* buổi chiều. Không khí giữa hai người đã bớt đi phần nào xa cách. Thật e dè, cả hai nói cho nhau nghe về nỗi nhớ nhung của ba ngày trước. Nguyễn kể:

"Nguyễn đi uống rượu một mình, khi ngày ngà say, cứ tưởng là đang sống lại thời gian lúc đi Dalat dịp Tết, Mẫn đang ở Sài Gòn. Chừng nhớ ra rằng đã mất Mẫn hẳn, sao Nguyễn đau lòng quá. Nguyễn không biết Mẫn có ngủ được không, chứ còn Nguyễn thì cứ loay hoay hoài với giấc ngủ cả đêm. Cũng may là Nguyễn không có những quyển truyện Trăn Sa bên cạnh, chứ nếu có chắc là Nguyễn đã điên rồi!"

Tôi nhìn Nguyễn, thương xót:

“Măn cũng vậy. Măn không làm gì được. Chỗ nào cũng là hình bóng Nguyễn. Măn không biết mai một thế nào chứ những ngày qua thì thật là kinh khủng. Măn đọc Kinh Kính Mừng luôn miệng, cầu cho được gặp Nguyễn. Khổ sở thật Nguyễn ạ.”

Nguyễn đưa cho tôi quyển lịch bỏ túi của chàng.

Về nhà giờ ra xem, kinh ngạc đọc những dòng ghi chú (viết cho Trân Sa) thế này:

-Từ thứ Bảy ngày 7/2/1976 cho đến thứ Sáu 20/2/1976: *Khoảng thời gian Bố & Măn sống thật khủng hoảng điên đảo. Những ngày uống rượu ào ạt, những đêm thao thức mong nhớ thâm canh. Tình yêu phát triển cao độ với nổi phá sản kỳ quặc trong tâm hồn Măn và Bố. Bố đánh mất thế đứng quân bình thuở đầu mới biết yêu Măn.*

-Thứ Bảy 21/2/1976: *Đến tìm lại Măn.*

-Chủ nhật 22/2/1976: *Đi công tác sinh viên ở Củ Chi.*

-Đêm Chủ nhật 22/2/1976: *Măn-Bố ở căn nhà bốn phòng.*

-Thứ Hai 23/2/1976: *Uống rượu lạng quạng.*

-Thứ Ba 24/2/1976: *Măn buồn, trong buổi rượu không muốn nói gì với Bố.*

-Thứ Tư 25/2/1976: *Măn-Bố lại ở căn nhà bốn phòng.*

-Thứ Năm 26/2/1976: *Say rượu. Bố ăn cơm với Măn ở nhà Bà Ngoại.*

-Thứ Sáu 27/2/1976: *Uống rượu, nói quàng xiên. Chiều nào cũng say nhưng thật buồn bã.*

-Thứ Bảy 28/2/1976: *Bố-Măn uống rượu nhà cậu Duy Quang. Măn dẫn Bố về nhà Bà Ngoại ăn cơm lần 2nd.*

-Thứ Ba ngày 2/3/1976: *Bố nghỉ học đưa Măn đi khám bác sĩ. Trời bắt đầu vào mưa.*

-Thứ Tư ngày 3/3/1976: *Uống rượu, Măn nhắc chuyện bác Ngọc và Dalat năm xưa.*

Mỗi ngày đều có một lý do để say.

-Thứ Sáu ngày 5/3/1976: *Say rượu. Măn dắt Bố về nhà Bà Ngoại ăn cơm lần 3ème. Đi uống café.*

-Chủ Nhật ngày 7/3/1976: *Lại ngủ ở căn nhà bốn phòng. Bố say rượu kinh khủng.*

-Thứ Ba ngày 9/3/1976: *Mỗi chiều Bố đón Măn đi đàn ở đường Duy Tân, về lại đi uống rượu gay cấn.*

-Thứ Bảy 13/3/1976: *Buổi chiều đi uống rượu với Măn, có cả Dì Tí tháp tùng.*

Buổi tối đi xem văn nghệ ở rạp Lux, Măn đàn.

-Thứ Năm 18/3/1976: *Uống rượu với bác Cung, gặp chuyện rắc rối với công an.*

-Thứ Bảy 20/3/1976: *Măn tặng sinh nhật Bố quyển Nam Hoa Kinh.*

- Chủ nhật 21/3/1976:** Đi công tác sinh viên ở Bà Hom.
- Thứ Hai 22/3/1976:** Hằng ngày vẫn uống rượu.
- Từ thứ Ba 23/3/1976 đến thứ Sáu ngày 2/4/1976:** HẠNH PHÚC MẶN MANG LẠI CHO BỐ PHA LÃN CHUA CAY DẪN VẶT.
- Thứ Bảy ngày 3/4/1976:** Ngủ nhà Tata Huệ, Bố-Mặn thấy hạnh phúc thật nhiều. Hình như chỉ đến một lúc nào, Bố mới cảm nhận tình yêu Mặn dành cho Bố thật nồng thắm dào dạt.
- Thứ Năm ngày 8/4/1976:** Mặn-Bố ở nhà Tata Huệ uống rượu.
- Thứ Bảy ngày 10/4/1976:** Mặn ngủ đêm tại nhà Tata Huệ, một mình.
- Chủ Nhật ngày 11/4/1976:** Bố-Mặn ở lại suốt ngày trên nhà Tata Huệ, uống rượu. (Bà Ngoại lên nhà chị Bố).
- Thứ Hai ngày 12/4/1976:** Gặp lại Mặn ở nhà Tata Huệ buổi chiều.
- Thứ Tư 14/4/1976 và Thứ Năm 15/4/1976:** Bố Mặn đã không gặp nhau. Bố nhớ Mặn từng hỏi, nổi đau khổ bén nhọn. Uống rượu một mình, say và thương Mặn quá! Bố chạy xe ngang nhà Mặn nhiều bận nhưng không gặp được Mặn. Căn gác Mặn tối om!...

□

(Đọc lại sau đúng 45 năm, San Jose, April 3/2021).

[]